

VEREENIGING VAN NED. TANDARTSEN

ALGEMEENE VERGADERING OP ZATERDAG 25 JANUARI
EN ZONDAG 26 JANUARI 1930, TE UTRECHT.

Vergadering van Zaterdag, 25 Januari des avonds 8 uur, in het
Jaarbeurs-restaurant.

1. Openingsrede van den Voorzitter.

De Voorzitter, de heer Ch. F. L. Nord, opent de vergadering en spreekt daarna de volgende rede uit:

Dames en Heeren.

Laat mij beginnen U een hartelijk welkom toe te roepen op deze eerste Algemeene Vergadering in ons zes-en-twintigste levensjaar.

Zooals bekend hebben wij in October ons vijfde lustrum gevierd op een feestvergadering tezamen met het jubileerend Tandheelkundig Genootschap en heeft het Bestuur gemeend, nu daardoor de gewone November-bijeenkomst was vervallen, in de maand Januari een gewone ledenvergadering te moeten uitschrijven, in het vertrouwen, dat deze bijeenkomst voor de leden een aangename verrassing zou zijn.

Het doet mij leed, dat ik gedwongen ben te moeten beginnen met het memoreeren van twee voor onze Vereeniging zeer droeve feiten.

Sinds onze laatste gewone ledenvergadering van April 1929 zijn ons twee leden door den dood ontvallen.

In Juni overleed zeer plotseling en geheel onverwachts ons medelid L. T. A. van Hasselt.

Voor officier opgeleid, dwong een toenemende doofheid hem, dien dienst te verlaten, na zich algemeen bemind te hebben gemaakt. Hij vond toen de energie om zich in Amerika aan de welbekende school te Philadelphia in de tandheelkunde te

bekwamen, en deed hier te lande in 1911 zijn tandarts-examen, waarna hij zich naar Java begaf om zich te Soerabaia te vestigen, waar hij zich in een groote praktijk en in de algemeen sympathie mocht verheugen. In 1921 gerepatriëerd vestigde hij zich opnieuw en wel te 's-Gravenhage.

Ofschoon dus niet in Nederland opgeleid, bewoog hij zich toch gaarne in den kring zijner vakbroeders en met name de Haag-sche collega's zullen kunnen getuigen, hoezeer hij in hun midden een geziene figuur was en hoe groot hun leedwezen bij zijn plotseling verscheiden.

Zijn bij uitstek prettige, trouwhartige, persoonlijkheid bewaren wij in de allerbeste herinnering.

Een tweede slag trof ons slechts enkele weken geleden door het heengaan van **Jan Willem Switters**.

Sinds 1905 lid onzer Vereeniging, heeft hij dus bijna het geheele Vereenigingsleven, waaraan hij — ook door eigen voordrachten — trouw heeft deelgenomen, medegemaakt.

In Utrecht gevestigd, heeft hij zich hier een der meest bekende praktijken weten te veroveren, waar zijn persoon en zijn werk door patiënten en collega's in bijzonder hooge mate werden gewaardeerd.

Zijn grootste verdiensten evenwel liggen zonder twijfel op het gebied van het Tandheelkundig onderwijs.

Onmiddellijk na zijn bevordering tot tandarts, als assistent aan het Tandheelkundig Instituut verbonden, heeft hij zich met de grootste toewijding aan dat onderwijs gegeven en met name aan de conserveerende tandheelkunde.

Waar in dien tijd het assistentschap beteekende, het geven van onderwijs, is hij dus sinds het begin van zijn tandheelkundige loopbaan al leider geweest der conserveerende afdeling.

Toen in 1911 de heer Coebergh tot lector in de conserveerende tandheelkunde werd benoemd, bleef hij, als diens rechterhand.

Bij het heengaan van den laatste, nam hij tijdelijk het lectoraat waar, tot hij in 1920, benoemd tot lector in die afdeling, de bekroning mocht vinden van zijn arbeid, een arbeid die helaas te veel van zijn krachten heeft gevergd. Ondanks zijn wankel gezondheidstoestand is hij aangebleven tot hij — medisch gedwongen — zijn taak in 1928 heeft moeten neerleggen.

Wij hoopten, dat deze vermindering van werk zijn gezondheid zou ten goede komen en dat wij hem voortaan weer in volle kracht in ons midden zouden zien. Het heeft niet mogen zijn. Zijn kwaal verergerde en Zondag 12 Januari is hij voor altoos ingeslapen.

Bij zijn graf heeft collega Sanders namens de tandheekkunde in Nederland getuigd, hoezeer zijn werk en zijn persoon door ons zijn gewaardeerd, hoe hoog hij in aanzien stond.

Ik wil daar vanaf deze plaats aan toevoegen, dat ook onze Vereeniging door zijn heengaan zwaar is getroffen en dat de leden, die voor het overgrootste meerendeel zijn leerlingen zijn geweest, zonder twijfel met groote waardeering en genegenheid zullen terugdenken aan den zoo jong verscheiden leermeester, die voor hen allen is geweest, een voorbeeld van nauwgezetheid, eerlijkheid en plichtsbetrachting.

Dames en Heeren, ik verzoek U een oogenblik van stilte, voor de weemoedige herinnering aan deze beide collega's, leden van de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen.

Dames en Heeren, de arbeiders gaan; de arbeid blijft.

En zoo kan ons de herinnering aan de besten onder ons, slechts aansporen tot meerderen en beteren arbeid, tot een voortdurend streven om — gedachtig aan den eed, na het examen afgelegd — naar ons beste weten, kennen en kunnen, ons beroep uit te oefenen in het belang van de aan onze zorg toevertrouwde patiënten.

Dat is, zooal niet de eenige, dan toch wel de allervoornaamste taak, die ons telkens hier weer samenbrengt; om gezamenlijk te onderzoeken op welke wijze wij onze kennis kunnen verrijken, opdat zij onzen patiënten ten goede zal kunnen komen.

En ieder geregeld bezoeker dezer vergadering, zal — wanneer hij eens de balans opmaakt na eenige jaren — tot de overtuiging komen, dat inderdaad die herhaalde gang naar Utrecht niet tevergeefs is geweest.

Toen ik — ruim tien jaar geleden — het voorrecht had, voor de eerste maal Uwe vergadering te mogen voorzitten, heb ik in mijn openingswoord ter gelegenheid van ons derde lustrum er op gewezen, hoezeer de tandheekkunde in dat laatste decennium was vooruitgegaan, hoezeer in elk onderdeel van onze wetenschap werd gewerkt en hoe noodig het is, daarvan bij voortdurende op de hoogte te blijven.

Thans, opnieuw tot het presidium geroepen, bekruipt mij uiteraard de lust tot een vergelijking, of in de verschillende gebieden van ons beroep de in die jaren te constateeren veranderingen, evenzooeve verbeteringen zijn geweest en alleen de zekerheid,

dat ik dan teveel van Uwen tijd in beslag zou nemen, weerhoudt mij van deze bespiegeling.

Maar wel wil ik hier constateeren, dat de opgaande lijn, waarin de tandheelkundige wetenschap zich beweegt, zeker niet vlakker is geworden; dat integendeel die wetenschap zich dagelijks meer verbreedt en verdiept en dat het voor den praktiseerenden tandarts niet gemakkelijk meer is, dien vooruitgang bij te houden.

Een verslapping van aandacht leidt alras tot stilstand en zoo ergens, dan beteekent stilstand hier achteruitgang, met als noodzakelijk gevolg op den duur zonder twijfel vermindering van arbeidsvreugde en van zelfrespect.

Bezien wij de chirurgische tandheelkunde, dan blijkt uit den arbeid van mannen als *Winter*, *Boyd Gardner* en anderen, hoezeer verbeterde techniek, de oude kunst van het „kiezen trekken” tot een „kunde” heeft gepromoveerd.

Op het gebied der conserveerende tandheelkunde een steeds grooter wordende verbetering onzer materialen, die nieuwe mogelijkheden schept (ik denk hier b.v. aan de „Jacket Kroon”) en een studie van het vraagstuk der wortelkanaalbehandeling, die doet verwachten, dat zij binnen afzienbaren tijd tot het doel moet voeren.

Het baanbrekende werk van *Gottlieb*, heeft in sterke mate de belangstelling gewekt voor de pyorrhoe alveolaris en groote successen zijn hier reeds vaak te boeken.

De onderzoekingen van *Mummery*, *Fish*, *Rebel* en anderen brengen het wezen der tandcaries nader tot ons begrip met heilzame gevolgen voor de therapie.

Op het gebied der prothese, en met name van de partieele prothese, is de oude, empirische, werkwijze aan het verdwijnen, en mede alweer door de grootere mogelijkheden van de moderne materialen en door de genialiteit van vooral Amerikaansche collega's, zijn nieuwe banen betreden, die een groote verbetering inleiden.

Last not least, is de orthodontie geworden tot dentofaciale orthopaedie en wordt het steeds meer duidelijk dat ook hier de tandarts een taak heeft te vervullen en kan vervullen, die tot-nutoe maar al te zeer op zijde geschoven wordt.

Vat ik dit alles zoo kort mogelijk tezamen, dan geloof ik niet op tegenspraak te zullen stuiten, wanneer ik zeg, dat langzaam maar zeker, de *tandheelkunde* geworden is tot *mondheelkunde* en dat de aandacht van den modernen tandarts veel meer dan vroeger in stede van op het gebit alleen, op den *mond* is gericht.

Vandaar dan ook, dat ook de overheid gaat inzien, dat de tandheelkunde een voorname rol gaat spelen bij de behartiging van de belangen der Volksgezondheid en ook hier te lande, zien wij — door de steeds toenemende schooltandverzorging — deze gedachte veld winnen.

Deze overwinning is behaald door de tandheelkunde en de tandartsen, en aan *ons* is het, dames en heeren, te zorgen, dat het tempo dezer overwinning zoo veel mogelijk wordt versneld.

Onze programma's en onze besprekingen zullen dit doel voor oogen hebben te houden en tot medewerking aan dit doel roep ik U allen bij voortduring op.

In het vertrouwen dat die oproep weerklank zal vinden verklaar ik deze vergadering voor geopend.

De Voorzitter: Voor wij overgaan tot punt 2 wensch ik nog een tweetal mededeelingen te doen van verblijdenden aard. In de eerste plaats wensch ik nog even in Uw herinnering terug te roepen het 25-jarig jubileum van onzen oud-voorzitter, collega van der Linden, uit Zwolle.

Collega van der Linden! De Vereeniging heeft U op den dag van Uw feest laten weten, dat zij daarin van harte deelnam. Toch stel ik er prijs op om ook van deze plaats nog eens te zeggen (en ik ben er van verzekerd, dat ik daarbij de tolk van de Vergadering ben) dat het ons altijd een voorrecht is, onzen ijverigen bestuurder van vroegere jaren in ons midden te zien en dat wij aan U altijd met collegiale hoogachting denken. Wij wenschen U toe dat U nog vele jaren in gezondheid, vrede en voorspoed in Zwolle Uw tandheerkundige praktijk zult mogen blijven uitoefenen. (*Applaus*).

De heer Van der Linden: MdV. Ik had niet gedacht dat U in deze zoo talrijk bezochte vergadering nog eens het woord tot mij zoudt richten, nadat ik reeds zoo hartelijk ben toegesproken door den vertegenwoordiger van Uw bestuur, collega Willemse, een zoo gaarne geziene figuur, die op mijn feest aanwezig is geweest. Ik geloof dat U eenigszins overdrijft wanneer U over mijn verdiensten spreekt. Wel hebben wij in het begin van ons vereenigingsleven een moeilijken tijd doorgemaakt, maar ik denk toch altijd nog met genoeg terug aan den tijd, toen ik er toe mocht medewerken deze Vereeniging op gang te brengen.

Ik heb o.a. van een van onze collega's een schrijven gekregen,

waarin hij de woorden gebruikt: wij, ouderen, moeten nog op onze post blijven. Ik ben nu, na 25 jaren, ook bij de oude garde gekomen (zoo gevoel ik mij tenminste al) en ik geloof dat die collega gelijk heeft, want percentsgewijze treden zeer velen van de oude garde nog op den voorgrond, al behoor ik zelf daartoe niet. Voorzoover ik iets kan doen om onze wetenschap vooruit te brengen, al is het dan niet altijd in deze vergadering, maar in de praktijk en voorzoover ik den bloei van deze Vereeniging kan helpen bevorderen, hoop ik dat nog jaren lang te mogen doen. Ik hoop ook dat degenen, die nu achtereenvolgens hun jubileum zullen vieren, dat voorbeeld zullen volgen. Nogmaals dank ik U voor Uw gelukwenschen en voor het mooie bloemstuk, waarvan U ze hebt doen vergezeld gaan. (*Applaus*).

De Voorzitter: Het tweede feit van verblijdenden aard, waarop ik de aandacht wilde vestigen en dat aan de meesten Uwer vermoedelijk bekend zal zijn is, dat onze collega de Jonge Cohen een Pauselijke onderscheiding mocht ontvangen, waarmede ik hem namens de Vereeniging onze hartelijke gelukwenschen aanbied. (*Applaus*).

2. Lezing notulen en ingekomen stukken.

De Secretaris leest de notulen van de vorige vergadering, die onder dankzegging worden gearresteerd.

Ingekomen zijn een dankbetuiging van den heer Van der Linden voor het stoffelijk huldeblijk, hem namens de Vereeniging aangeboden, en de waardeerende woorden daarbij tot hem gericht door den heer Willemse.

Berichten van verhindering zijn ingekomen van: de heeren Cancrinus, de Ruiters, Broese van Groenou en mevr. Smid, die als nieuwe leden zouden worden geïnstalleerd, en van dr. Dentz, de heeren Bierens, Hoeksema en Lind.

3. Installatie nieuwe leden.

De Voorzitter: Dames en Heeren. Er gaat vrijwel geen algemeene vergadering van onze Vereeniging voorbij, of een min of meer aanzienlijk aantal jonge collega's geeft den wensch te kennen om tot onze Vereeniging toe te treden. Wij juichen dit in hooge mate

toe; niet zoozeer, omdat wij meenen dat deze Vereeniging voor haar werken een nog grooter aantal leden noodig heeft, want ons ledental is reeds zeer behoorlijk. Wij zijn echter van meening, dat het gewenscht is dat de groote meerderheid van de Nederlandsche tandartsen in deze Vereeniging is georganiseerd, voor het wetenschappelijk werk in Nederland. Daarom verheugt het ons, dat telken jare opnieuw de jongeren blijk geven, dat evenzoo te voelen.

Kort geleden heeft deze Vereeniging haar 25-jarig bestaan herdacht, en dat deed zij tegelijk met het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap, dat op een 50-jarig verleden terug mag zien. Zoowel door den Voorzitter van dat Genootschap als door den Voorzitter van de Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde is toen even de vraag aangeroerd, of het bestaan van drie landelijke tandheelkundige vereenigingen in Nederland wenschelijk was. Er werd twijfel geopperd aan die wenschelijkheid en de mogelijkheid kwam ter sprake van onderhandelingen, die wellicht in een min of meer nabije toekomst tot een fusie zouden kunnen leiden. Na deze uitlatingen is het misschien niet ondienstig, dat de Voorzitter van de derde Vereeniging van deze gelegenheid gebruik maakt, om hieromtrent ook iets in het midden te brengen. Persoonlijk geloof ik niet, dat deze quaestie binnen afzienbaren tijd aan de orde zal komen voor ernstige bespreking, omdat m. i. als een paal boven water vast staat, dat het bestaan van die drie vereenigingen in Nederland nuttig en noodig is en dat de gedachte, om die drie, of twee er van, te laten samensmelten moet berusten op een denkfout.

Wanneer het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap met een bestaan van een halve eeuw zijn levensvatbaarheid bewezen heeft, dan is die levensvatbaarheid thans grooter dan ooit te voren. Het moet zonder meer duidelijk zijn dat met het stijgende aantal tandartsen er meer nog dan vroeger kleinere groepen zullen zijn die, om welke redenen dan ook, de behoefte gevoelen om in kleineren kring te beraadslagen over al hetgeen hun in de tandheelkunde interesseert. Wanneer men een kleine vereeniging als Het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap zou opheffen, dan is het voor mij absoluut zeker, dat in den kortst mogelijken tijd daarna een nieuwe groep zich zou vormen die, zij het dan onder een anderen naam, een soortgelijk bestaan zou voeren en dan zou het dus alleen te betreuren zijn dat de tradities van het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap verloren waren gegaan. Ik acht het dus boven allen twijfel verheven dat

ook aan een meer selecte vereeniging als het Genootschap in het tandheelkundig leven van heden behoefte is.

Blijft dus de vraag, of het wenschelijk zou zijn, onze eigen Vereeniging te doen samensmelten met de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde. Oogenschijnlijk zou daarvoor wel iets te zeggen zijn. Van beide lichamen kunnen lid zijn alle te goeder naam en faam bekend staande Nederlandsche tandartsen. Beide organisaties stellen zich ten doel de bevordering van de tandheelkunde in Nederland. Waarom dus, zoo luidt vermoedelijk de gedachtengang van de voorstanders der samensmelting, zou men dat doel niet liever in één Vereeniging nastreven?

Dames en Heeren! De ervaring in zustervereenigingen, die, eenmaal op deze wijze georganiseerd, inderdaad zoo werken, is niet gelukkig, en behoeft ons niet naar een fusie te doen verlangen. Wanneer wij de feiten onder de oogen zien, dan blijkt, dat zoowel het Bestuur van de Maatschappij als het Bestuur van deze Vereeniging de handen vol hebben om te zorgen dat de programma's van de vergaderingen behoorlijk gevuld zijn en dat de leden al datgene krijgen waarop zij recht hebben.

Het voordeel van een fusie kan ook niet gelegen zijn in een versterking van de financiën, integendeel. Het is de vraag, of na de opheffing van een der vereenigingen de contributie van de andere evenredig zou kunnen worden verhoogd, zonder protest.

In werkelijkheid zou dan het eenige voordeel zijn, dat men gezamenlijk zou vergaderen om zodoende den leden reizen te besparen, maar juist op dit punt verwacht ik dat men *in het geheel niets* zou bereiken. Men vergist zich, wanneer men een vergelijking meent te mogen maken met het buitenland. Daar toch zijn de afstanden zooveel grooter dan hier dat de leden, eenmaal ter vergadering gekomen, wel bereid zijn een of twee dagen langer te blijven, ten einde te voorkomen dat zij een lange en kostbare reis opnieuw zouden moeten maken. In ons kleine land kent men dien toestand niet. Utrecht is voor bijna alle tandartsen gemakkelijk bereikbaar en de jarenlange ervaring heeft geleerd, dat geen tandarts er tegen op ziet om in den trein te gaan zitten ten einde een Zaterdag en een Zondag in Utrecht te gaan vergaderen. Zou men echter de behandeling van sociale quaesties met die van wetenschappelijke quaesties willen vereenigen, dan zou dat beteekenen dat men nog een of twee dagen aan de vergadering zou moeten toevoegen. Zooals ik de tandheelkundige landkaart ken

geloof ik niet, dat vele collega's bereid zouden worden gevonden om een of twee dagen uit de praktijk te breken, om die vergaderingen te gaan bijwonen. Het belang van een goede behandeling van zaken brengt dus allermindst een samengaan van die beide vereenigen mede. Ook wanneer eventueel de leiding van die twee Vereenigen, en desnoods van alle drie, in één hand zou berusten (aangenomen, dat iemand daartoe zou worden bereid gevonden) dan zou het nog veel beter zijn voor de tandheekunde in ons land, dat het werk van de vereenigen gescheiden bleef, dat het voortging op de voortreffelijke wijze, waarop dat al jaren geregeld is en waarbij de goede samenwerking der vereenigen nooit heeft ontbroken.

In dien gedachtengang is het mij aangenaam, te zien dat steeds weer een voldoende aantal jongeren zich opgewekt gevoelt om zich voor het lidmaatschap van deze Vereeniging aan te melden. Vandaar dan ook, Dames en Heeren nieuwe leden, dat ik U hartelijk welkom heet in dezen kring.

Wanneer ik nu de lijst van de nieuw-toegetroden leden doorzie, dan zijn het dezen keer niet alleen de jongeren en de jongsten, die tot de Vereeniging toetreden, maar dan vind ik onder hen o.a. den heer en mevr. Van Deirse, die na een jarenlang verblijf in Indië zich thans weer in Nederland hebben gevestigd en die zich tot onze vreugde opgewekt hebben gevoeld, om het vereenigingsleven in Nederland niet ter zijde te laten, zoodat zij zich als leden van onze Vereeniging hebben opgegeven. Wij hopen, dat zij daarvan nooit spijt zullen hebben.

Dames en Heeren! Last, not least heb ik een surprise, een feit dat zich naar ik meen nog nooit heeft voorgedaan, dat twee oud-voorzitters van het Nederlandsch Tandheekundig Genootschap zich gelijktijdig voor het lidmaatschap van onze Vereeniging hebben aangemeld. Wel verre dat gij tot de jongsten zoudt behooren, Mijne Heeren, zijt gij in onze kringen zoo wel bekend, dat ik hieraan niets behoef toe te voegen. Alleen wil ik verklaren dat het voor ons een groote vreugde is, dat ook gij U opgewekt hebt gevoeld lid van onze Vereeniging te worden. Dat gij lid zijt geworden, is eigenlijk vanzelfsprekend. Dat kan ik wel hiermede illustreeren, dat wij collega Duyvensz reeds hadden aangewezen als lid van een commissie van onze Vereeniging, voor wij eigenlijk tot het besef waren gekomen dat hij officieel geen lid was, en dat collega Coebergh, ook voor zijn officieele toetreden, tot ons groot genoegen bereid was, de Vereeniging in het buitenland te vertegenwoordigen.

Ik heet U allen hartelijk welkom in ons midden. Ik hoop dat gij allen, jaar en dag, zoolang gij de tandheelkunde in Nederland zult blijven uitoefenen, trouwe leden van deze Vereeniging zult zijn en geregelde bezoekers van de Vergaderingen. Hiermede verklaar ik U geïnstalleerd als leden van de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen. (*Applaus*).

4. Rondvraag.

De heer De Jonge Cohen: MdV. Heeft U zich er van overtuigd, dat deze nieuwe leden allen lid van de Maatschappij zijn?

De Voorzitter: Neen, daarvan heb ik mij niet overtuigd.

De heer De Jonge Cohen: Ik meen toch dat dit, niet officieel, maar officieus de gedragslijn van de Vereeniging is.

De Voorzitter: Wanneer U dat meent is U verkeerd ingelicht. Het interesseert de Vereeniging absoluut niet, of de leden lid zijn van de Maatschappij. Het zou de Vereeniging alleen interesseeren wanneer zou blijken dat een van deze collega's geen lid van de Maatschappij zou kunnen zijn, en dat is lang niet hetzelfde.

De heer Salomons: MdV. Ik heb onder de mededeeling van de ingekomen stukken gemist de kennisgeving van de instelling van de raden van tucht en de voordracht die door het Bestuur is gedaan. Is dat met een bepaalde bedoeling geschied, dan zwijg ik er verder over. Ik meen echter, dat het niet van belang ontbloomt is, dat de leden in kennis worden gesteld van een dergelijke voordracht.

De Voorzitter: De Secretaris deelt mij mede, dat het in zijn bedoeling had gelegen, daarvan mededeeling te doen in de volgende vergadering. Evenwel, nu U deze vraag gesteld heeft bestaat er geen bezwaar tegen, de vergadering in te lichten, en ik wil dat met genoegen doen.

Het is U bekend, dat binnenkort in werking zal treden de zoogenaamde Tuchtwet op de uitoefening der geneeskunde en der tandheelkunde. Volgens die wet zullen voortaan de gedragingen van artsen, tandartsen en vroedvrouwen vallen onder een speciaal recht. Het zal

daardoor mogelijk zijn, ook in gevallen waarin totnutoe de straf-rechter onmachtig was, op te treden en een collega wegens handelingen, die niet correct zijn, te berispen, te beboeten, te schorsen en in laatste instantie zelfs hem het diploma te ontnemen. De colleges van tucht bestaan uit een jurist-voorzitter, een jurist-secretaris en vier medici. Voor het geval een quaestie behandeld wordt, een tandarts betreffende, worden twee medici vervangen door twee tandartsen, en wanneer het een geval betreft dat een vroedvrouw aangaat worden twee medici vervangen door twee vroedvrouwen.

Deze Colleges worden benoemd door den Minister, en de Minister heeft zich gewend tot de drie landelijke Vereenigingen van tandartsen met verzoek, hem de namen te willen opgeven van collega's die voor een benoeming als lid van die colleges van tucht in aanmerking komen. De dagelijksche besturen van de drie vereenigingen hebben daarop een gezamenlijke conferentie gehad en zij hebben den Minister een advies gestuurd van de drie Vereenigingen, dat gelijk-luidend is.

Is collega Salomons door deze mededeeling bevredigd?

De heer Salomons: Ja, MdV., ik dank u zeer.

5. Voordrachten.

De Voorzitter: Alvorens het woord te geven aan dr. de Groot wensch ik nog het volgende te zeggen.

Het is U bekend, dat eenige jaren geleden in deze Vereeniging benoemd is een commissie ter bestudeering van het parodontosevraagstuk. Deze Commissie heeft gemeend, dat het gewenscht was, reeds nu iets van haar werken naar buiten te doen blijken in deze Vereeniging, en zij heeft het Bestuur verzocht een avond daarvoor beschikbaar te stellen. Het Bestuur heeft aan dat verzoek gaarne voldaan en het heeft op het programma gebracht de namen van verschillende leden van de Commissie, die U een overzicht zullen geven van hetgeen daar geschied is, en hetgeen in de toekomst zal geschieden.

Om ongeveer 9.15 verkrijgt H. de Groot het woord over: „Het werk, dat de commissie tot onderzoek van aandoeningen van het parodontium, tot nu toe verrichtte en het vedere doel, gevolgd door G. F. Göttlich met: Een overzicht over de verschillende aetio-logische opvattingen omtrent de pyorrhoea alveolaris en H. K.

Michaëlis: De therapeutische maatregelen, welke ons ten dienste staan bij de behandeling der z.g. pyorrhoea alveolaris.

Te kwart voor elf kon de heer E. J. van den Berg zijn causerie beginnen over zijn Amerikaansche reis. Deze duurde tot 12 uur, waarop de voorzitter voorstelde, de vergadering te schorsen tot den volgende morgen half 10 en de voordracht van den heer A. Edel: Een slot tot verankering van de orthodontische linguaalboog aan te houden tot den volgenden morgen, zoo noodig tot de volgende vergadering.

Om half 10 Zondagmorgen heropent de Voorzitter de vergadering in de collegezaal van het nieuwe Tandh. k. Instituut en deelt dan mede, dat J. A. W. van Loon in de gelegenheid is de vergadering een patient te demonstreeren met een faciaal prothese.

Daarna volgden W. A. Becker: Demonstratie en voordracht over steunapparaten, en F. Duyvensz: Demonstratie en voordracht over een nieuw hulpmiddel in de diagnostiek der pyorrhoea alveolaris.

Door afwezigheid van Dr. R. Nussbaum (Berlin) wegens ziekte werd de film: Die vereinfachte Herstellung der Jacketkrone mit den Prof. Schröder Façette toegelicht door Dr. Hermann Kirsten.

Als laatste spreker voor deze vergadering werd Dr. Hiltebrandt Essen het woord verleend over: Die Okklusionslehre. Bovengenoemde voordrachten en de discussies zullen in de loop dezer maanden in het Tijdschrift worden opgenomen met de discussies.

Om \pm 2 uur werd deze zeer goed bezochte vergadering gesloten.

A. EDEL

Secretaris